

slutte, idet jeg til sidst endnu en Gang skal sige til det ærede Medlem for Løvel, at naar det ærede Medlem for Ringsted talte om, at Gaardmændene her i denne Sag vare faldne Husmændene i Ryggen, deler, som jeg før sagde, det ærede Medlem for Ringsted Syn med afdøde Berg. I 1890 tvivlede han paa det samme Folkefærd, denne Gang have vi Ret til at tvivle. De Herrer maa ikke tro, at denne Fremgangsmaade, de her følge, vil vinde Forstaaelse eller Anklang ude hos de frisindede Mænd, der have bygget vore Andelsinstitutioner op til Lykke for vort Land.

Den ærede Minister nævnede — jeg gentager det her for ikke at blive misforstaaet — en Udtalelse af mig. Den gik ud paa, at jeg som Ordfører for Venstre skulde have sagt, at selv om der var noget at ændre, kunde vi gaa med dertil. Jeg skal endnu en Gang understrege, at om Kærnen i denne Sag, Hovedspørgsmaalet i denne Sag, den lige og almindelige Valgret, vil det være umuligt for de Herrer nogen Sinde at finde en Udtalelse fra min Side, der i mindste Maade berettiger dem til at tro, at jeg skulde ville være med til sligt, tværtimod har jeg udtalt, at paa dette Omraade kunde intet Afslag finde Sted. Endnu en Gang appellerer jeg til de Herrers Venstresind, om det dog endnu ikke er muligt, før denne Sag kommer til at foreligge til endelig Vedtagelse af dette Ting, at vende om, medens det endnu er Tid. Jeg tænker — og jeg har et Ord af den 1ste Landstingsmand for 7ende Kreds (Madsen-Mygdal) derfor —, at de maa være i Stand til selvstændigt at se, hvordan det hele ligger, og de vide da — hvis de ville vide det —, at selv om Tiden i Aar er langt fremrykket, kunne de, hvis de ville, gennemføre den lige og almindelige Valgret paa dette Omraade. Derfor appellerer jeg endnu en Gang til de Herrer og henstiller til dem, om det dog ikke var bedre at holde det Ord, de have givet til Vælgerne gennem Aarene og endnu før Valgdagen 1906.

Vi paa vor Side se paa dette Forslag som det Løftebrud, det er, og selv om Forslaget her bliver vedtaget, fortsætte vi Kampen for den lige og almindelige Valgrets Sag baade politisk og kommunalt. Det, der er Kærnepunktet i denne Sag, er nemlig ogsaa det, at efter at de Herrer have foreslaaet og stemt for privilegeret Valgret, ville vi ikke faa at se en Kamp rejst fra de Herrers Side for Gennemførelsen af Junigrundloven, af almindelig Valg-

ret til begge Rigsdagens Ting. Det opleve vi ikke at se fra den Side. I saa Henseende opgive vi de Herrer. Vi fra vor Side ville fortsætte Kampen, vi ville kæmpe paa den almindelige Valgrets Grund for at skaffe den Respekt og Anseelse baade politisk og kommunalt. Vi gøre det, fordi vi vide, at den almindelige Valgret er det bedste Værn for vort Folks Fremtid og og den skabende Kraft for Folkets Lykke i Fremtiden.

Berntsen: Maa det være mig tilladt at minde om, at i Gaar, da vi begyndte Forhandlingen om denne betydningsfulde Sag, var det en stor Mærkedag for vort Folk. Det var i Gaar 60-Aars Dagen for Martsministeriets Dannelse i 1848, et Ministerium, der dannede Overgangen til en ny Tid og Indledningen til den fri Forfatning, der blev given ved Grundloven af 5. Juni 1849, hvis Hovedhjørnesten og Grundpille var Skattebevillingsretten og almindelig Valgret. Siden den Tid har den almindelige Valgret i en lang Række af Aar haft mindre gode Kaar i vort Land. De Mænd, der i 1848 vare begejstrede for den almindelige Valgret, bleve hurtigt bange for den, og de mange Forfatningsforandringer, der vedtoges i Midten af forrige Aarhundrede, i Halvtredserne og Tresserne, medførte mere eller mindre en Tilbagegang for den almindelige Valgret, indtil Kronen blev sat paa Værket ved Grundlovsindskrænkningen af 1866. Derefter fulgte en lang Kamptid, hvor den almindelige Valgret søgte at tilkæmpe sig fornyet Indflydelse. Denne lange Kamp førte til provisoriske Finanslove og andre Provisorier, der havde til Hensigt at sætte Foden paa Nakken af den almindelige Valgret.

Her staa vi nu i Dag overfor et Forslag, som viser, at den almindelige Valgret nu vil blive knæsat i samtlige Kommuner her i Danmark, baade i By- og Sognekommuner. Det kan ingen benægte. Og naar det ærede Medlem, der nu satte sig, sammenlignede det, der sker ved Vedtagelsen af dette Forslag, med, hvad der skete i 1866, skulde man ikke tro, at det ærede Medlem vidste Besked med, hvad der skete i 1866. Da var der en Tilbagegang for den almindelige Valgret, medens det, her sker, i Sammenligning med den Tilstand, vi nu have, er et betydeligt og mægtigt Fremskridt for den almindelige Valgret. Og det er jo et Fremskridt af langt større Omfang, end man oprindeligt havde tænkt sig, da vi i Begyndelsen af